

§§ 1-4, som affattet ved første del af lovforslagets anden behandling, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (*Tove Jørgensen* (DKP): Jeg ønsker udvalgsbehandling).

Da der er gjort indsigelse, går lovforslaget til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om Københavns kommunes styrelse.

(Lovforslag nr. L 42. Fremsat 8/3 77. Første behandling 25/3 77. Betænkning 17/5 77).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Jørgen Frederiksen (S):

Det lovforslag, der i dag er til anden behandling, imødekommer på en række punkter de ønsker, som det høje ting tidligere har fremsat. At det ikke samtidig imødekommer alle de ønsker, som Københavns kommune selv har haft til lovrevisionen, kan man i og for sig kun beklage, da disse ønsker nærmest var af praktisk og teknisk karakter. Da jeg har den ære også at være medlem af Københavns borgerrepræsentation, ved jeg derfor, at dette kan give problemer. Men jeg bedømmer trods alt den brede tilslutning til forslaget, minus § 52, således, at man anerkender nødvendigheden af, at hovedstaden på enkelte punkter må have andre regler end landets øvrige kommuner, og at man

anerkender det naturlige i at opretholde København som én udelt kommune.

Man kan begræde den fordeling af befolkningen, som Danmark nu engang har, men man ændrer ikke en tøddel ved de demografiske og geografiske kendsgerninger ved igenem en ændring af historisk betingede retsregler at opsplitte Københavns kommune i en række kunstigt afgrænsede kommunale enheder, således som venstre og det radikale venstre nu i udvalgsbetænkningen bebuder at ville fremsætte forslag om.

Efter min opfattelse ville et sådant forslag være helt i strid med de grundlæggende principper for kommunalreformen i 1970, der netop tilsigtede at skabe bæredygtige økonomiske enheder. Enhver med en smule kendskab til Københavns kommunes økonomiske og befolkningsmæssige struktur må med gru imødesee de økonomiske konsekvenser for hovedstadens befolkning, som en sådan opsplitning uvægerlig ville medføre.

Jeg ved, at Københavns kommunes økonomidirektorat har foretaget foreløbige opgørelser over, hvad alene forskelle i indtægtsmulighederne ville betyde for den kommunale beskatningsprocent, hvis man tænkte sig en opdeling. Der ville f. eks. på Nørrebro og Østerbro blive forskelle på 5 skattepoints, og jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, når jeg mener, at forskellene ville blive det dobbelte, hvis også forskelle i udgiftsbehov kunne beregnes. Det vil sige, at vi skulle til at lave en ny udligningsordning oven i hovedstadsudligningen, som igen ligger oven i landsudligningen. I sandhed et system, der er kompliceret nok i forvejen.

Nøglen til Københavns kommunes økonomiske problemer ligger på en helt anden front, og uden at tage et nyt emne op må jeg måske her henlede opmærksomheden på den rapport om bloktilskud og andre udligningsordninger, som folketingets medlemmer netop har modtaget i dag. Vi bliver nødt til i anden forbindelse at se på hele det problemområde. Jeg vil blot her fastslå, at det, det drejer sig om, ikke er en opsplitning og ikke et yderligere kompliceret udligningsystem.

Det andet punkt, jeg ønsker at kommentere, er udvalgsflertallets ønske om at slette § 52 om bydelsråd. Det er mit partis opfattelse, at indenrigsministeren netop har haft en heldig hånd ved udformningen af denne bestemmelse. Der åbnes her en mulighed for at etablere di-